Kui siis johus tu, et teder maha ei sunnku, sis pane neo kuuli sisse, ves kohe ta puruss wäiwa, teta."

Kütt andse suure waiwa palga nõõle nii sugutse hää nõuu est. Kodu saaden, kütt wõtse hulka raha ja läits liina sullasepa manu, et tal laske nie kuuli walmis walada, nigu nõid olli ütelnu ja et sulasepp nõugust tõõd ilmaräe rahata warta ei wõta, kütt masse talle nii palla raha, kui pallu ta küti näest nõuudse. Nädäli perast, kui ta nii pallu luomi olli tapnu, et terwe kuorma sai, kellega ta sis liina kuulele perra läits, et loomist kuule tarwis kulunu hõpe ärä saasi masse. Et sell kõrral turu hind hästo kallis olli, sai ta nädälitest jahi saagist wiel rahkemp raha, kui nie kuuli marma tulliwa.

Kuus aastat olli täiwesti joba mööda lännu ning säitsmas olli poole pääl. Kütil, ega sõrd, kui ta jahin käise, olliwa nie hõpetse kuuli üten. Üits kõrd, kui jälle jahin ta olli ning ta es suu~~ru~~ wiel ütte elajategi maha lasse, ehk küll joba poole päiwa olli ärä wiitnu, mõtsa mööda ~~et~~ ümbre hulken, wiimate tulli küti wälla lagendiku pääle, kon mõni kojukese kaswiwa. Sai ta hoopis kõiwele manu, sis ta nägi kõju olnu suure eatse tedre olewat. Sai ta teda üits kõrd enne üle kaeda, kui oma pursi palge pandse ja püssi tedre pääle wällä paugutas. Nõu mis sugune ime tuk'k nüid ~~nu~~ wiel sündi, mida enamp kütt es mõletagi. Ja see olli, et püssi paukmisega teder maha es kukku. Wiel kihut kütt paar pauku tedrele, kes kah parempat palle es tuo. Nüid sai kütt aru, et sie ei wõi üteki teder olla waid wanapois esi; wolm pauku olli ta joba haawelaga ärä lasknu, aga et nie tõlle midagi es ole tenna, pandse ta sellandama pauku laatmise aigu, nie ~~nõia~~ hõpe kuuli sisse, mis olli walmistedu wana sarwika lasknises.—

Nüid kui ta pauku pandse kuskus teder maha, nigu mõni täita pütt, nii et maa küti jalge all wärises, õhun hirmus plakwatus olli, mille perra järgmise sõna olli kuulda: „Wõtku sinu wana põrgu perremies esi nii sugutse hirmsa naha söömise perast, sest weidis ma küll waiwa es näe tulle neid warnu saapa tallu ja kata tõõke liinast kanden; sest nie elajä, mis sa tapset ja siit, es ole minu midagi, kui kõik saapa naha elajite näol. Ja nüid saa mina wiel perast sinu tõõkas tegemist wiel eiki ärä tapetus, kona sa muidu mulle oles saanu hääs ädagu eotes!" —

II.

Kuningapoig ja kuninga tütar.

I. Poja ärä müümine.

Üits kuningas, kes wägä sagesti oma füüri kuningaga sõta pidasi olli ütest lahingust tullen ütte suurte mõtsa ärä ossinu, nii et es tõõa kuis mooda wällä saada. Kül sõitse tõõa ütel puhul es esi, et ommetegi weere manu saada, aga mõts es läpe kannagi otsa. Sest pea sõitse ta rõõstõõn, pea papsun padristõõn, pea tulli ülh laske, aga lake läppi warsti otsa, aga mõtsa weerele ta manu es saa.

Häimisest ja kaba tee otsmisest wäsinu, tulli ta hobese sällest maha ja ähas male ärä hõõmisega: Oh ma waene! Waenlane wõitis minu lahingun, mu tõõn wägi sai laiale pillelus ja ärä tapetus, nõst wõel mina ärä põssi, aga nüid sõõa pea sõõst ma nõlli sama ärä waalna! Oh, oles ma parem lahingude saanu ärä tapetus, kui et sõõa kaladele mõtsa pea hukka saama!" Kui ta nu sõna sai wällä ütelda, tulli üits wäike pats mehekene kuninga manu ja kõnel meelitewalt: „tõõstatud kuningas! ärä pelga midagi sellest, et sa wast sõõa hukka peasi saama.